

۱۴۰۲-۱۳۴۲

دکتر احمد بینا، در اولین روز بهار، همراه با شکوفه های بهاری، در سال ۱۳۴۲ ه. ش در شهر همدان چشم به جهان گشود. در خانواده ای اهل دانش و دین، پدرش استاد محسن بینا چهره ماندگار عرفان و اخلاق بود و در دامان مادری پاکدامن و فهیم پرورش یافت. از کودکی اهل ذوق و هنر بود و از آنجا که پدرش به تحصیل فرزندان بسیار بها می داد او را به مدرسه علوی فرستاد تا مدارج ترقی را طی کند.

در سال ۱۳۶۰ ه. ش از دبیرستان فارغ التحصیل شد و در سال ۱۳۶۱ در رشته علوم آزمایشگاهی در دانشگاه علوم پزشکی ایران پذیرفته شد.

سپس به آموختن ادامه داد و توانست در سال ۱۳۷۱ موفق به اخذ درجه دکترا در رشته علوم آزمایشگاهی از دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی شود. در سال ۱۳۷۲ ه. ش برای گذاردن طرح نیروی انسانی به خدمت در بیمارستان طالقانی شهر گرگان مشغول گردید. در سال ۱۳۷۳ پس از اتمام دوره طرح نیروی انسانی به تهران بازگشت و در شهر ورامین، آزمایشگاه خصوصی خود را تاسیس کرد.

در تمام این سال ها عضو انجمن خوش نویسان ایران بود و نزد استادان بزرگی چون استاد عربشاهی به هنر خطاطی پرداخت تا آنجا که در این هنر به درجه استادی رسید و در رده استادان بنام انجمن خوش نویسان قرار گرفت. دکتر احمد بینا به همان اندازه که در راه کسب علم و هنر کوشا بود، در نیکی به پدر و مادر نیز پیشگام بود و همواره در دوران کهولت پدر و مادر همراه و یار آنها بود. مهربانی و صداقت او در خانواده، خویشاوندان و دوستانش زبانزد و کم نظیر بود.

دکتر بینا در تمام مراحل زندگی دوستان بسیاری داشت که از طیف های مختلف و متعلق به دوره های گوناگون زندگی او بودند. از دوران مدرسه تا دانشگاه، سربازی و همکاران پیوند عمیق و صادقانه او با دوستانش کم نظیر بود و در همه روزهای سخت بیماری، یارانش در کنارش بودند.

از او دو فرزند شایسته به نام های آوا و کسرا به یادگار مانده است.

او در آذر ماه ۱۴۰۰ به بیماری تومور مغزی GBM مبتلا شد و پس از دو سال تحمل رنج و سختی، جان به جان آفرین تسلیم کرد و در دهم آبان ۱۴۰۲ دعوت حق را لبیک گفت.

همیشه این رباعی را دوست داشت و زمزمه می کرد:

جامی است که عقل آفرین می زندش

صد بوسه ز مهر بر جبین می زندش

این کوزه گر دهر چنین جام لطیف

می سازد و باز بر زمین می زندش

یادش گرامی

روانش شاد